

12. Ὁ δὲ Σωκράτης παραπλήσιον ἔλεγεν εἶναι τὸν θάνατον ἢτοι τῷ βαθυτάτῳ ὕπνῳ ἢ ἀποδημία μακρᾷ καὶ πολυχρονίῳ ἢ τρίτον φθορᾷ τινι καὶ ἀφανισμῷ τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, κατ' οὐδὲν δὲ τούτων κακὸν εἶναι. καὶ καθ' ἕκαστον ἐπεπορεύετο, καὶ πρῶτον τῷ πρώτῳ. εἰ γὰρ δὴ ὕπνος τίς ἐστὶν ὁ θάνατος καὶ περὶ τοὺς καθεύδοντας μηδὲν ἐστὶ κακόν, δῆλον ὡς οὐδὲ περὶ τοὺς τετελευτηκότας εἶη ἄν τι κακόν. ἀλλὰ μὴν γ' ὅτι ἡδιστός ἐστὶν ὁ βαθύτατος τί δεῖ καὶ λέγειν; αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπ' αὐτοῦ λέγων (ν 80) 10

ἑνήγρετος ἡδιστος, θανάτῳ ἄγγιστα ἐοικώς.

ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ταῦτα λέγει (Ξ 231)

ἔνθ' Ὑπνῷ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτῳ

<καὶ>

Ἑπνῷ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν' (Π 672. 682), E

<μονονοῦκ> ὄψει τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν δηλῶν· τὰ γὰρ δίδυμα 16 □ τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. πάλιν τέ πού φησι τὸν θάνατον εἶναι ἑάλκεον ὕπνον' (Α 241), τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδάξαι πειρώμενος. οὐκ ἀμούσως δ' ἔδοξεν ἀποφήνασθαι οὐδ' ὁ εἰπὼν τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια 20 (Mnesimachus fr. 11 Com. fr. II 442)· προμύησις γὰρ ὄντως ἐστὶ τοῦ θανάτου ὁ ὕπνος. πάνυ δὲ σοφῶς καὶ ὁ κυνικὸς Διογένης κατενεχθεὶς εἰς ὕπνον καὶ μέλλων ἐκλείπειν τὸν βίον, διεγείραντος αὐτὸν τοῦ ἰατροῦ καὶ πυθομένου μή τι περὶ αὐτὸν εἶη χαλεπὸν, ἑοῦδέν' ἔφη· ὁ γὰρ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν 25 προλαμβάνει, ὁ ὕπνος τὸν θάνατον. F